

Slibuji ti, Annabelle

AL
press

edice
KIOKAN

TAMARA MCKINLEY

edice
KIO KAN

Román

Slibuji ti, Annabelle

TAMARA MCKINLEY

 edice

COPYRIGHT © 2015 BY TAMARA MCKINLEY
TRANSLATION © HANA ČERNÁ
COPYRIGHT © ALPRESS, S. R. O.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.
ŽÁDNOU ČÁST KNIHY NENÍ DOVOLENO UŽÍT
NEBO JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM REPRODUKOVAT BEZ PÍSEMNÉHO
SOUHLASU DRŽITELE PRÁV, S VÝJIMKOU KRÁTKÝCH CITACÍ
NEBO ODKAZŮ, KTERÉ TVOŘÍ SOUČÁST KRITICKÉHO HODNOCENÍ.

Z anglického originálu ECHOES FROM AFAR

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v

edici Klokan, 2016

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-559-0 (pdf)

Prolog

Paříž 1956

Mnoho let prožil v naději, že ji znovu spatří, a snad zá-
zračnou mocí jeho touhy se konečně objevila.

Zapomněl na sklenku vína i cigaretu a se zatajeným de-
chem a tlukoucím srdcem se natáhl blíž k balkonovému
oknu ve třetím patře. Může ho klamat zrak, uplynulo přece
již dvacet let, co se viděli naposled. Ne, je to ona. Stojí na
mostě Pont Neuf a pozoruje svižný proud Seiny spěchající
ke vzdálené Eiffelovce a pařížským střechám. Náhle jako
by roky smetl vítr. Vrátila se.

Popojel na invalidním vozíku blíž k oknu. V šerém po-
koji ho nezahlédne a on se potřebuje ujistit, že ho nešálí
zrak. Nosívala kratší vlasy. V dlouhých hedvábných vlnách
jí splývaly přes drobná ramena. Přílehlavé kalhoty a svetřík
napovídají, že si udržela štíhlou postavu. I v uvolněném po-
stoji z ní vyzařuje ta nezkrotná energie a rozhodnost, jakou
si u ní pamatuje. Vedle stojí zavazadla, přes ruku má přeho-
zený plášť a pod paží drží velkou složku – patrně s umělec-
kými fotografiemi.

„Jsi to opravdu ty, Belle?“ vydechl v údivu.

Jako by ho zaslechla, odvrátila pohled od řeky; bloudil
teď po kamenné dlažbě ulice Quai de la Mégisserie a vysokých šedých fasádách domů s balkony a okny obrácenými
k Seině.

Ve světle pouliční lampy pozvedla tvář. Zdálo se, že ho přece jen zahlédla. Zmocnilo se ho trpké zklamání. Není to Belle – jak by mohla být? Uplynulo příliš mnoho let a tahle dívka vypadá mladší než Belle, když ji onoho osudového dne potkal na stejném místě. A přesto... S tou dívkou jako by najednou zazněly ozvěny minulosti...

„Jste v pořádku, pane?“

Lekl se, když cvakl vypínač, a mhouřil oči do ostrého světla. „Zhasni a pojď sem,“ požádal mladíka a opět se otočil k oknu. „Vidíš tu mladou ženu? Zajdi se zeptat, jak se jmenuje a odkud je. Rychle, než zmizí,“ zdůraznil nedůtklivě.

Mladík na něho přel tázavý pohled a potutelně se usmál. „Není pro vás příliš mladá, pane?“

„Udělej, co říkám, Maxi. Vysvětlím ti to později,“ odsekl.

Jakmile Max opustil místnost, znovu se obrátil k oknu. Těkala očima z jednoho balkonu na druhý, jako by ji upoutala zdobná zábradlí kovaná ze železných prutů. Možná postřehla, jak se jeho okno na okamžik rozsvítilo, a hned nato opět potemnělo. Měl pocit, že na zlomek vteřiny znervózněla a rychle odvrátila zrak.

Dotkl se skla, snad aby ji pozdržel. Než Max stihl vyběhnout na ulici, chvatně popadla zavazadla, obrátila se a splynula s proudem úředníků vracejících se z práce a hloučky loudavých turistů.

Zabořil se do sedačky. Prchavá chvíle pominula, a v srdci se otevřela stará jizva. Zavřel oči ve snaze zahnat úzkost, ale marně. Viděl jen Belle. Mladá, plná života stála před mnoha lety na Pont Neuf. V hlubokém dojetí a lítosti se pohroužil do vzpomínek na události, které rozdělily jejich životy.

1

Londýn 1936

Annabelle Blakeová pleskala bosýma nohama po studeném linoleu k oknu. Rozhrnula tenké závěsy. Venku příšerně lilo, ze zahlcených okapů chrstaly proudy vody, na mřížích ucpaných odtoků na ulici kroužily široké blátivé víry. Neutěšený výhled jen umocňoval její bezvýchodnou situaci. Nespravedlivé propuštění z nemocnice před dvěma týdny – a především nepříznivá reference – jsou zásadní překážkou, aby sehnala nové místo ošetrovatelky. A úspory se tenčí.

Ve třidvaceti letech měla Annabelle za sebou odbornou přípravu a pár let náročné práci v nemocnici. Nemohla se obrátit na rodinu, otec ji totiž vykázal z domu, a matka ze strachu před manželem omezila s dcerou kontakt. Annabelle žila v mizerné ubytovně na chudém předměstí Londýna. S ostatními nájemnicemi neměla mnoho společného. Samota ji začala tížit obzvláště poté, co nejbližší přítelkyně Caroline Howdenová odjela jako ošetrovatelka do Španělska, kde vypukla občanská válka. Navíc Annabelle bez rozmyslu odmítla nápadníka George Ashtona, v němž by jistě našla spolehlivou oporu.

Odstoupila od okna jediného pokoje, který obývala. Rukou si prohrábla vlasy a pokusila se najít na své mizerné situaci něco pozitivního. Přinejmenším má referenci – sice

poněkud dvojznačnou, ale poslali ji; George je natolik inteligentní, že nakonec pochopil důvod jejího odmítnutí; dnešek není zrovna ideální den na vycházku, ale zajdou si s matkou Camille na kávu. Pozvání přišlo nečekaně, nevěděly se se pravidelně a matka schůzky před otcem úzkostně tajila. Annabelle se pokusí hrát hrdinku. Během posledních pěti let vztah mezi ní a matkou ještě víc ochladl a je na čase to napravit. Cítila, že ji Camille má ráda, jen nechápala, proč se bojí dát to najevo.

V tom velkém tmavém domě ve Fullhamu ani neměla možnost matku blíže poznat, tím méně otce. Přísný pohled jeho šedých očí a drsná pravidla ji vždycky naháněly strach.

V raném dětství prožila nejvíc času v dětském pokoji v patře opečovávaná chůvami. Matka jí přicházela jen dát dobrou noc, a to bez polibku nebo pohlazení, pouze se poněkud roztržitě dotkla jejího ramene nebo hlavy. Camille si nelibovala v dotecích, zůstávala rezervovaná. Důvod Annabelle pochopila až v dospělosti. Matka věnovala veškerý zájem Edwinovi, přestože se ho očividně bála.

Annabelle potřásla hlavou, vrátila se do přítomnosti a zkontrolovala čas. Pak si rychle oblékla nejlepší tvídovou sukni a vlněný svetřík. Bavlněné punčochy už byly záplatované a gabardénový plášť i černé střevíce zjevně pamatovaly lepší časy. Má stěží na jídlo, natož aby si koupila něco na sebe.

Lehce si nalíčila rty, řasy, nakonec pročesala sytě blond kadeře. Zhodnotila úpravy v zrcadle plném mužinců. Pod fialkovými očima se rýsovaly tmavé kruhy po několika bezesných nocích, unavenou pleť bez lesku pohotově vylepšila troškou pudru. Narazila si starý plstěný klobouček, kolem krku omotala šálu a sáhla po deštníku. Víc se sebou neudělá. Už vidí matku, jak nad jejím vzhledem lomí rukama.

Rozhodla se jet na kole, ušetří tak spoustu času. Uložila kabelku a deštník do košíku a snesla bicykl do přízemí.

Domovní dveře se za ní s prásknutím zavřely. Otevřela deštník, opatrně nasedla a snažila se řídit jednou rukou. Odvážně překonávala kaluže, kolo drncalo na hrbolaté kamenné dlažbě. K čajovně Copper Kettle dorazila ve zuboženém stavu. Deštník se ve větru převrátil, kabát nasákl vodou a punčochy postříkalo bláto. Srovnala deštník a nechala ho v košíku, mokré vlasy si shrnula za uši a vběhla do čajovny.

Copper Kettle se nacházela v úzké uličce, v části města, kam otec jistě nikdy nezavítal. Po ledové sprše na Annabelle dýchlo rajske teplo, stoly s bílými ubrusy a kytičkovaným porcelánem dotvářely přátelskou atmosféru. Tři dámy si v družném hovoru vychutnávaly ranní kávu a mladé ženy si ani nevšimly.

Camille ještě nepřišla. Snad ji neodradilo to psí počasí! Annabelle měla v peněžence všehovšudy šest pencí, což v tomhle snobském hnízdečku nestačí ani na kávu. „Na někoho čekám,“ odbyla obsluhu. „Přišla jsem moc brzy. Smím se zajít upravit na toaletu?“

Servírka ji uvedla do malé místnosti vymalované ostře růžovou a sněhově bílou. Tekla tu teplá voda, bylo zde mýdlo a ručník. Annabelle se na sebe v zrcadle zašklebila. Z plstěného kloboučku odkapávala voda na už tak mokré vlasy, řasenka a rtěnka se rozmazaly a šála i plášť se daly ždímat.

Kapesníčkem si setřela z tváře šmouhy od rozteklé řasenky a rtěnky, ručníkem pak vysušila vlasy a nakonec se jím pokusila vyčistit i blátivé skvrny na punčochách, což se příliš nedařilo. Učesala se, vytřepala vodu z kabátu, nacpala promočenou šálu do kapsy. Snad Camille už přijela. Poté, co použila toaletu čajovny, se nedá požádat jen o sklenici vody! Posbírala svršky a vrátila se do místnosti.

Camille si právě sundávala norkový kožich. „*Mon dieu!*“ zděsila se při pohledu na dceru. „*Tu fais peur a voir! Qu'est-ce qui est arrivée?*“

Jako při předešlé návštěvě se Camille patrně rozhodla vést hovor francouzsky, aby ostatní hosté nerozuměli, co si s dcerou povídá. „Vím, vypadám příšerně,“ přiznala Annabelle v témže jazyce. Francouzsky hovořila plynně od dětství. „Jenže když jedeš na kole v dešti, obvyčejně promokneš.“ S úsměvem se podívala na matku. Ta byla suchá a pečlivě upravená – černý klobouček se závojem, šedivý kostýmek a kožené kotníčkové botky s patentovým zapínáním. „Vidím, že tě liják nestihl.“

Camille našpulila rty, posadila se ke stolu a kožich si ležérně přehodila přes ramena. „Taxikáři v Hackney jsou v dešti nesmírně ochotní. Taky ses nemusela trmácet na bicyklu.“

Annabelle se dotklo, že matka nemá nejmenší představu, jak vážná je situace její dcery. Jenomže Camille nepoznala chudobu, a tak ji prostě nenapadne, že většina lidí si nemůže dovolit cestovat taxíky, natož nezaměstnané ošetřovatelky.

Odložila plášť a klobouk a posadila se k matce. „Kdybych si to mohla dopřát, neváhala bych,“ řekla mírně, „obzvlášť dnes.“

Camille upřela na dceru zkoumavý pohled, když vtom je vyrušila servírka. Objednaly si a Camille se znovu obrátila k Annabelle. „Obvykle nejím zákusky,“ prohodila, „ale napadlo mě, že by sis měla dopřát nějakou dobrotu. Jsi vychrtlá a v těch botách vypadáš vážně nemožně.“

Annabelle nestála o matčin kritický komentář, ve svém zájmu však zachovala přátelský a lehký tón. „Ráda si na něčem pochutnám. Díky, mami.“

Camille chvilku mlčela a zpod závojíčku si dceru zkoumavě prohlížela. „Carolinina matka mi řekla, co se přihodilo, dřív než jsi mi to napsala,“ promluvila konečně. „Je to pro tebe hodně těžké?“

„Přišla jsem o práci, kterou jsem milovala, mami. A taky o dobré jméno. Vypadá to, že mě žádná nemocnice nepozve

k přijímacímu pohovoru. Odmítli mě i šéfové v továrnách – a to jsem se ucházela o nekvalifikované práce. Pochopitelně že jsem v těžké situaci.“ Anabelle si odhrnula mokré prameny vlasů z tváře. „Neboj se, mami, nějak přežiju,“ dodala, aby zmírnila rozhořčený tón.

Servírka mezitím přinesla kávu a Camille opatrně nalila nápoj do dvou malých šálků. Polkla doušek a naklonila se blíž k Annabelle. „Je mi moc líto, že ses ocitla v tak ošemetné situaci,“ pronesla tiše. „Snad bys mohla znovu zvážit nabídku doktora Ashtona. Koneckonců máš už věk, Annabelle. Finančně tě zabezpečí.“

Annabelle zírala na matku v úžasu. „Je mi třiaadvacet, mami, ještě nejsem stará panna. A nehodlám se provdat, jen abych se dostala z téhle mizérie,“ konstatovala rozhodně. „George je můj velmi dobrý přítel, ale nemiluju ho. Nebylo by fér přijmout nabídku k sňatku, když mu nemůžu nabídnout lásku, jakou od manželky právem očekává.“

„Ale, ale, prosím tě... Nebud' sentimentální,“ mávla Camille odmítavě rukou. „Máš ho ráda jako přítele, nenudíte se spolu a to je pro manželství základ. Jsi příliš malicherná, Annabelle. George Ashton je bohužel Ir, ale je to solidní, spolehlivý mladý muž s perspektivní kariérou, tudíž skvělou budoucností. Co lepšího si můžeš přát?“

Annabelle matčina snobská poznámka o Georgeově národnosti podráždila, ovládla se však. „Svého budoucího manžela chci především milovat, mami. Mluvíš jako otec,“ dodala smířlivěji. „Prosím tě, dovol, abych si vybrala podle svého a našla východisko z téhle zatracené situace bez kompromisů. Manželství nepovažuju za řešení. Jsem ošetřovatelka bez práce. Potřebuju znovu získat dobré jméno a dělat práci, pro kterou jsem stvořená. Nic jiného mě momentálně nezajímá.“

Camille si zhluboka povzdechla. „S tím jsem počítala, a chci ti trochu pomoci.“

„Domů se v žádném případě nevrátím – jestli máš tohle na mysli,“ vyhrkla Annabelle.

„Ne, ne. Ani mě to nenapadlo.“ Camille ji umlčela zvednutím ruky a vytáhla z luxusní kožené kabelky obálku. „Ráda bych ti věnovala tohle.“

Annabelle zalapala po dechu. Zřejmě peníze! A hodně! „To nemůžu přijmout, mami! Kdyby otec zjistil, žeš mi dala vlastní kapesné, zbláznil by se vztekem. Obě ho známe.“

Camille nasadila tajnůstkářský úsměv, vybrala pro Annabelle zákusek s cukrovou polevou a pro sebe klínek ovocného koláče. „Dopřej si sladké potěšení,“ pobídla ji.

Annabelle pochopila, že se od matky o původu záhadného daru nic nedozví. Uždibovala dezert. Měla sice hlad, ale v rozrušení ani necítila, jak ta lahůdka chutná.

Camille ochutnala kousíček koláče a blaženě vzdechla. „Skoro tak dobrý jak pravý francouzský koláč,“ libovala si. „Dáš si ještě jeden?“

Annabelle se zmocnil pocit, že s obálkou napěchovanou bankovkami na ni padlo nepříjemné břemeno. „Ne, díky, mami,“ odmítla stroze. „Jak chceš zařídit, aby se otec nedozvěděl, žeš mi darovala takovou částku?“

Camille vložila do úst další sousto. „Edwin o těch penězích neví,“ prohodila nonšalantně.

„Vždyť nemáš žádné vlastní konto,“ zamračila se Annabelle, „a pokud vím, otec má přehled o každé pencí kapesného, kterou utratíš.“

Camille dceřina starostlivost nezaskočila a klidně si vychutnávala báječný koláč.

Annabelle vrtalo hlavou, co má matka za lubem, ale především kde vzala tolik peněz. Nikdy ji neviděla v tak dobrém rozmaru, a to ji docela znepokojilo.

„Občas se mi podaří uspořit tu a tam nějaké drobné z výdajů na domácnost a kapesného,“ prohodila Camille.

Annabelle potřásla nedůvěřivě hlavou. „Trvalo by roky, než bys našetřila takovou částku, mami. Co je to za peníze?“ naléhala neodbytně.

Camille zhluboka vydechla. „Víš, mám takovou drobnou zálibu, která mi občas vynese menší kapitál,“ poznamenala jakoby mimochodem.

„Jakou zálibu?“

Camille pokrčila rameny a trochu provinile se pousmála. „Hraju karty. Když se spoluhráčky věnují víc klevetění než hře, je to docela výnosný koníček.“

„Netušila jsem, že hraješ o peníze.“ Annabelle se upřeně zahleděla na očividně spokojenou matku a spekulovala, zda jí tajný karban mohl skutečně tak dobře vynášet. Považovala však za nevhodné zeptat se přímo. „Jsi evidentně skvělý hráč,“ pronesla opatrně, „jen nechápu, proč ty peníze tak hamouníš, místo aby sis dopřála trochu luxusu.“

Camille sklopila zrak a hledala cosi v kabelce. „Tvůj otec nesnáší, když někdo hraje o peníze. Pochopitelně nemůžu utrácet za klobouky a nové šaty, hned by mě vyslychal, kde jsem na to vzala.“

Annabelle netrpělivě čekala, až matka vyloví zlaté pouzdro a vytáhne růžovou cigaretu.

„Kdysi jsem uvažovala, že si budu spořit pro případ, až konečně najdu odvahu manžela opustit,“ přiznala. „Jenže se mi začalo líbit, jak se penízky hromadí, a když jsem byla doma sama, počítala jsem je a snila, za co by se daly utratit.“

Annabele zírala na matku v němém úžasu. Nikdy ji totiž neslyšela takhle mluvit. Přisunula k ní obálku. „Vezmi se je zpátky, mami, potřebuješ je víc než já. Proč neodjedeš za tetou Aline do Paříže? Určitě by ti našla slušné zaměstnání nebo...“ Matčín výraz ji zarazil. Žít se sestrou v jejím rušném pařížském bytě a ještě ke všemu pracovat! Hned ji

mohlo napadnout, že tenhle styl života je pro Camille Blakeovou nepřijatelný.

Camille nasadila cigaretu do dlouhé ebenové špičky, zapálila si zlatým zapalovačem a dychtivě vtáhla kouř. „Ty peníze jsou pro tebe,“ prohlásila rozhodně. „Jsem příliš stará a zvyklá na Londýn, než abych prchla do Paříže. Ale ty, Annabelle, za Aline pojeděš.“

„Nechci do Paříže, mami. Jsem Angličanka a moje místo je zde,“ protestovala Annabelle.

„V žilách ti koluje francouzská krev, *ma chère*, a nadešel čas, abys poznala jiný svět než tohle,“ mávla odmítavě rukou k oknu. Jistě neměla na mysli jen častý déšť, ale šedivý Londýn obecně.

„Vždyť tu mám práci,“ trvala Annabelle na svém. „A když jsem konečně dostala referenci, určitě mě některá nemocnice pozve na pohovor.“

Camille sklopila zrak a zamyšleně opřela špičku s cigaretou o skleněný popelníček. „Není na škodu zkusit žít jinde,“ řekla tiše.

„Ani ve snu mě nenapadlo, že bych to vzdala a odjela do Paříže. Potřebuju očistit své jméno a získat místo tady v Londýně,“ bránila se Annabelle.

Camille zvedla hlavu. Smutek v očích ji prozradil. „Jsi silná, Annabelle. Někdo by řekl, že umíněná a neposlušná. Obdivuju tvé odhodlání, jenže v tomhle případě není na místě.“ Přikryla dceřinu drobnou ruku dlaní. „Neztrácej čas v předem prohrané bitvě.“

Annabelle přepadla nedobrá předtucha. „Jak to myslíš?“

Camille si zhluboka povzdechla, nechala cigaretu čmoudit a vzala dceřiny ruce do dlaní. „Ráda bych, abys aspoň jednou dala na mou radu a nemučila mě otázkami, Annabelle. Přijmi ty peníze, odjeď do Paříže a začni znovu. Tady tě nic nečeká.“

„Jak si tím můžeš být jistá?“ zeptala se Annabelle sotva slyšitelně.

Camille rozhodila rukama. „*Zut alors*, další otázka. Zkoušíš mou trpělivost, dceruško.“

Annabelle neušlo, že se matka vyhnula jejímu pohledu a chvěla se jí ruka, když zvedla cigaretu. „Co přede mnou skrýváš, mami?“

Camille pokrčila rameny a přemítavě sešpulila rty. „Nemůžu vědět všechno, jsem bezvýznamná žena v domácnosti.“

„Nech toho, mami,“ odsekla Annabelle tentokrát anglicky. „Přestaň se vykrucovat a pověz, o co ve skutečnosti jde.“ Camille típla cigaretu. Postřehla, že hosté otáčejí hlavy k jejich stolu. Naklonila se k Annabelle, ztišila hlas a promluvila rychlou francouzštinou. „Dali ti referenci, protože se o to zasadil Carolinin otec. Obávám se ale, že tvůj otec zařídil, aby tě v žádné londýnské nemocnici nepřijali.“

Annabelle se zhoupla na židli, zmatený pohled stále upřený na matku. „Otec? Ale jak? Nerozumím tomu.“

„Přirozeně že ne. Jak bys mohla? Ani já nemám důkaz, že to byl on, ale tyhle podrazy jsou jeho styl. Je pomstychtivý a nikdy ti neodpustí, že ses vzepřela jeho vůli a začala studovat zdravotnickou školu.“

„Uteklo už pět let. Proč čekal tak dlouho?“

Camille schovala ramena pod hřejivou kožešinu. „Má trpělivost. Tušil, že dřív nebo později uděláš chybu. Vyčkává jako predátor a pak bez skrupulí udeří.“

Edwin Blake patřil k nejobávanějším advokátům v celé zemi. Mít ho při soudním procesu na své straně byla výhra – ovšem Bůh pomoz odpůrci. Dlouhý seznam jmen osob za mřížemi je důkaz jeho obratnosti. Annabelle přesto odmítala přijmout myšlenku, že by se krutě mstil na vlastní dceři za pouhou neposlušnost.

„Jsi strašně naivní,“ povzdechla Camille. „Proč ses, prosím tě, pletla do těch nepokojů na Cable Street a pak porušila pravidla nemocnice a ošetřila toho muže v parku? Copak ti nedošlo, jaké bude mít tvé počínání důsledky?“

Annabelle si živě pamatovala onen den v Hyde Parku. K událostem došlo pár dnů poté, co byli s Georgem svědky bouřlivých nepokojů na Tower Hill a v Cable Street mezi fašisty, unionisty a stoupenci komunistů. Policie na koních bránila nenáviděné černé košile Svazu fašistů, rozdělila dav a tlačila ženy s dětmi do vedlejších ulic. Annabelle se zašla podívat i na závěr „hladového pochodu“, který do Londýna doputoval z průmyslového Jarrowu. Nezaměstnaní dělníci se vydali v klidném protestním procesí několik set kilometrů přednést vládě své požadavky. Nějaký muž upadl a poranil si hlavu. Annabelle se běžela přesvědčit, jak na tom je, dala mu trochu vody a pár drobných, aby se svezl autobusem na další stanoviště protestujících. „Nezapojila jsem se do nepokojů úmyslně,“ bránila se.

„Prostě jsme se s Georgem ocitli v nevhodný čas na nevhodném místě. Neporušila jsem ani zákaz nemocnice pomáhat demonstrantům. Myslím, že každá ošetřovatelka by reagovala stejně. Copak jsem mohla tušit tak nepřiměřené následky?“

Z matčina výrazu pochopila, že ví, kdo byl ten mstivý informátor, ale nejspíš se bála vyslovit to nahlas. „Že za celou tou aférou stojí otec, mami?“ zeptala se přímo.

„Nemůžu to dokázat,“ přikývla Camille váhavě, „ale instinkty mě většinou neklamou. Mnoho let sleduju, jak se otec dokáže mstít. Netuším, jak se o události v parku dozvěděl – možná zrovna šel kolem a zahlédl tě. Vím však s jistotou, že má mnoho vlivných přátel na vysokých postech a nelituje námahy, jen aby se dostal k důvěrným informacím.“ Camille si zapálila další cigaretu. „Také jsem se naučila odhalovat tajemství. Vedu si docela úspěšně,“ kon-

statovala s ironickým úšklebkem. „Poslouchám za dveřmi, mám paralelní telefonní linku. Je dobré zásobit se informacemi. Za tolik let manželství s Edwinem jsem se mnoho naučila,“ skončila trpce.

Annabele začínala nabývat k matce větší a větší úctu. Takovou ji dosud neznala. Tahle žena se naučila přežít manželovy drsné manýry a šikanování. Je silná, bystrá a lstivá. Žádná šedá myška, zakřiknutá hospodyňka, za jakou ji Annabelle považovala.

„Sama na to pochopitelně nestačím,“ pokračovala Camille. „Paní na úklid, Mabel Watkinsová, se osvědčila jako skvělý spojenec. Informuje mě, co se k jejím uším donese v mé nepřítomnosti, třeba kdo Edwina navštíví, takže znám podrobně jeho každodenní program.“ Napila se kávy a pokračovala. „Zrovna Mabel mě před pár týdny upozornila na nečekaného hosta. Ani jedna jsme nechápaly, proč volá hlavní administrátor nemocnice.“

Annabelle se sevřel žaludek a káva jí zhořkla v ústech.

„Zdá se, že ten muž měl problém najít sponzora, aby získal členství v nějakém noblesním klubu, kde otec zasedá ve vedení. Přes slušný post ve špitále patrně nepatří mezi vyvolené. Otec mu slíbil, že se postará, aby jeho žádosti vyhověli pod podmínkou, že tě z nemocnice propustí.“

„Administrátor ten nestydatý požadavek jistě odmítl – koneckonců tyhle záležitosti schvaluje ředitel.“

Camille zamáčkla cigaretu. „Zdá se, že pan ředitel má poněkud nevyvedeného synovce, mladík už několik měsíců tráví za mřížemi. Bohužel i přes přes průkazné důkazy žalobce se Edwinovi podařilo vyštrachat díru v zákoně a dostal ho ven. To víš, něco za něco,“ pokrčila rameny. „Ředitel zažehnal rodinný skandál a administrátor získal členství v klubu. Ty ses stala obětí, protože jsi pomohla tomu chlapíkovi z Jarrowu.“

„A jiné nemocnice? Otec snad nemá tak dlouhé prsty...“

„Stačí utrousit slovo o tvé nespolehlivosti. Ve vhodné společnosti může mít pouhý náznak katastrofální důsledek, Annabelle,“ pokyvovala Camille rozvážně hlavou.

Matčina slova zněla příliš přesvědčivě, než aby je Annabelle zpochybnila. Zavřela oči a skryla tvář v dlaních. Pod působivou fasádou inteligentního, úspěšného, ctihodného Edwina Blakea se skrývá despota, pomstychtivý manipulátor, který neváhá ztrpčovat život vlastní dceři i manželce. V minulosti už přece dokázal, že za žádnou cenu neustoupí od svých záměrů a rozhodnutí. Vyhodil Annabelle z domu jen proto, že se odmítla provdat za muže, kterého jí vybral, a použila skromné dědictví po pramatě k zaplacení školného na zdravotní škole. Nikdy nepochopila, proč jí studium tak striktně zakazoval, on sám to nikdy nevysvětlil. Usoudila, že by neschválil ani jiné povolání, pro které by se sama rozhodla. Potřeboval s ní manipulovat.

„Nezlob se, Annabelle, nemínila jsem ti povídat tak ošklivé věci, ale aspoň víš, na čem jsi. Bude rozumné přijmout ty peníze a zmizet odtud co nejdál.“ Camille přistrčila obálku dceři. „Je tam jízdenka do Paříže. Noční trajekt vyplouvá z Londýna v devět.“

„Dnes večer?“ vydechla Annabelle vyjeveně.

„V devět.“

„Ale já –“

„Annabelle, aspoň jednou v životě přijmi mou radu a buď rozumná. Otec ti zničil kariéru a učiní všechno pro to, aby tě dostal na kolena. Ví, jak živoříš a v jaké jsi situaci. A jak ho znám, provede cokoli, jen aby ti nezbyla jiná možnost než se vrátit domů.“

„Nikdy se nevrátím,“ zašeptala Annabelle.

„Pak odjeď za Aline. Bude se ti tam líbit a se svou plynou francouzštinou brzy najdeš dobrou práci.“ Camille vytáhla z kabelky Annabellin cestovní pas a další obálku. „Pas jsem našla v zamčené zásuvce v otcově pracovně. Mabel je mistr

v zacházení s paklíčem,“ pousmála se. „V dopise vysvětluju Aline tvou situaci. Na obálku jsem napsala i adresu, kdybys ji náhodou zapomněla. Paříž si zamiluješ, Annabelle. Je to město pro mladé. Nádherné město... Až ti závidím...“

„Tak pojď se mnou, mamí. Obě začneme nový život a –“
„*Non, ma chère*,“ přerušila ji Camille. „Pro mě je příliš pozdě. Ale ty... Jsi mladá, krásná a máš před sebou celý život.“ Něžně pohládila dceru po tváři. „Jeď do Paříže, zaříd' si život podle vlastních představ, abych na tebe mohla být pyšná.“

Annabelle si přitiskla matčinu drobnou hebkou dlaň pevně k tváři. Stěží zadržovala slzy. „Jsi má nejdražší máma,“ zašeptala.

„A ty má nejdražší dceruška,“ odpověděla Camille dojatě. Prchavý okamžik se rozplynul a pokračovala věcně dál. „Je čas se rozloučit, Annabelle. Musím být doma na odpolední bridž a ty potřebuješ balit na cestu.“ Kývla na servírku, aby přinesla účet a zavolala taxík. Pak si oblékla kožich a navlékla kožené rukavičky.

Annabelle si zašla pro stále vlhký plášť. Byla příšerně roztržitá, v hlavě se jí převalovala změt myšlenek; pomyšlení, že za pár hodin bude sedět ve vlaku do Paříže, ji totálně vyvedlo z míry. Pochopila však, že nezbývá než přijmout matčinu moudrou radu. Edwina viděla jako pomstychtivého a krutého otce, který nebude spokojený, dokud vlastní dceru nezašlape do nejhlubšího bahna a nepřinutí ji tak vrátit se pod jeho střechu. A k tomu nesmí nikdy dojít.

Taxík zastavil u chodníku, právě když vyšly z čajovny. Venku už přestalo pršet. Annabelle vdechla matčin oblíbený francouzský parfém, když se objaly na rozloučenou. Jako by jí přivanul zpátky dětství. „Uvidíme se ještě někdy, mamí?“

„Doufám, že ano,“ řekla Camille. „Zatím si budeme často psát. Posílej dopisy Carolině matce, *ma chère*, spolehlivě mi je předá.“

Annabelle pro slzy ani neviděla matku nastoupit. Taxikář zabouchl dveře. „Sbohem, mami,“ vzlykla.

„Žádné sbohem, drahoušku. *Au revoir*,“ zavolala Camille skrz otevřené okénko.

Annabelle setřásla slzy a dívala se, jak vůz mizí za roh. Pak nasedla na kolo a pomalu se vracela do ubytovny. Cestou si připomínala, co všechno je potřeba zařídit, než odjede.

Doktor George Ashton se vydal k Annabelle, protože se dopoledne dozvěděl, že Argus Fraser změnil rozhodnutí a souhlasí s prodejem své praxe všeobecného lékaře v Dartfordu. George dychtil podělit se o tu skvělou zprávu s Annabelle. Radostné vzrušení a báječnou náladu vystřídal záchvat vzteku z pocitu bezmoci, že tak dlouho váhal, aby sjednal nápravu.

Maširoval rázně ulicí, našťvaný na sebe i Annabelle. Co si, sakra, myslí? Vypaří se bez jediného slova. A proč se vlastně celé týdny neozvala? Věděl dobře, jaký ji stihl malér. Její mlčení má na svědomí on, protože se choval jak idiot. Požádal ji o ruku v nejnevhodnější době a uražená ješitnost mu nedovolila přiznat, jak se ztrapnil. Vykašlal se na ni, když ho nejvíc potřebovala.

Vytrhl se z myšlenek a kývl na taxík. „Nádraží Victoria,“ zavelel stroze. „Máte u mě extra dýško, jestli to stihnete do pěti minut.“

Taxikář se urputně prodíral přečpanými ulicemi. George si odhrnul pramen tmavých vlasů, který mu ustavičně padal do čela; snažil se zachovat klid. Annabelle opustila ubytovnu se dvěma kufry a podle všeho odjela na nádraží Victoria. To znamená, že se nevrací k rodičům do Fulhamu. Něco se muselo přihodit, jinak by se nevystěhovala tak na kvap. Nejvíc se strachoval, že ztratila soudnost a rozhodla se odjet do Španělska za Caroline.

Tohle by byl ten nejtřešněnější nápad, ale od Annabelle se dá čekat cokoli. Občanská válka není místo pro dívky jako ona – vlastně pro žádnou dívku – a on se může jen modlit, ať se mu ji podaří zadržet.

Taxík zastavil s ostrým zaskřípáním před vchodem na nádraží. George doslova hodil bankovku řidiči na hlavu a vrhl se do haly. Prolétl očima tabuli s odjezdy: vlak k trajektu je připraven k odjezdu. Na nástupišti pak spatřil už jen odrazová světla posledního vagonu. „Krucinál! Zatraceně!“ vztekal se.

„Zmeškal jste ho, pane,“ oznámil mu zřízenec.

„To vidím,“ zavrčel George.

„Další vyplouvá zítra večer,“ dodal muž trochu samolibě.

George se taktak ovládal. „Neviděl jste nastupovat hezkou plavovlásku? Nepřehlédli byste ji. Má ty nejkrásnější fialkové oči.“

„Po dvaceti letech služby si nevšímám téměř ničeho. Ale jedna pěkná holka nastoupila do první třídy.“

Tak to jistě nebyla Annabelle, ta na první třídu nemá, pomyslel si George. Poděkoval muži a zklamaně se vracel do haly. Byl si naprosto jistý, že se s ní potká. Nevyšlo to. Připustil, že prohrál, a zamířil do nádražní restaurace na dvojitou irskou whisky.

Když na sebe tupě civěl do zrcadel na zadní stěně výčepu, hněv a netrpělivost se pozvolna proměňovaly v bolestný pocit ztráty. Zamiloval se do Annabelle v okamžiku, kdy poprvé pohlédl do jejích kouzelných očí, a posledních pět let žil nadějí, že přijde den, kdy si bude moct dovolit oženit se s ní. Věděl, že je málomluvný a netrpělivý; uvědomoval si, že předstírá vysoké sebevědomí, pokud jde o dosaženou kariéru a slibnou budoucnost, protože se to od něho očekávalo. Ve skutečnosti byl prostě zamilovaný – ačkoli jen s potížemi dokázal své city vyjádřit – a děsně našťvaný sám na sebe, že dopustil, aby se mu Annabelle dostala tak hluboko pod kůži.

Napil se. Whisky ho příjemně páčila v hrdle. Annabelle jeho nabídku odmítla, což ho ani příliš nepřekvapilo, ale co ji, proboha, přimělo takhle prchnout? Copak jí na něm skutečně ani trochu nezáleží?

Vyprázdnil sklenku, postavil ji na pult a opustil restauraci. Nezbude než jít svou cestou a neztrácet naději, že se k němu Annabelle vrátí. Neodvážil se pomyslet, že by tomu mohlo být jinak.

2

Annabelle prošla pasovou kontrolou, portýr jí odnesl zavazadla do spacího oddělení a oznámil, že tohle kupé bude její až do Paříže. Camille rezervovala lůžko, aby dcera strávila cestu v pohodlí. Annabelle nechápala, jak je možné cestovat v tomtéž kupé, když má přeplout Kanál lodí, ale neměla odvahu požádat zřízence o vysvětlení. Podala mu pár mincí za službu a začala se připravovat na noc. Vybala noční košili a toaletní taštičku, prohlédla si prostorné a čistounké kupé, a protože jí zvědavost nedala, vydala se na prohlídku.

Jídelna se zařízením vyrovnala nejpřepychovějším londýnským hotelům. Na stolech prostřených bílými naškrobenými ubrusy se třpytily křišťálové poháry, v nažloutlém světle lampiček svítily stříbrné přibory a na stěnách mezi okny zastřenyými záclonkami bylo v rámečku připevněné menu. Za jídelnou Annabelle objevila útulný salon s bohatě zásobeným barem, kde personál v elegantních stejnokrojích očekával první hosty. Na nízkých stolcích se leskly titulní stránky posledních vydání časopisů, pochopitelně nemohl chybět seriózní denní tisk. Sotva se Annabelle posadila, objevil se číšník s nabídkou drinků.

U skleničky sherry pozorovala ostatní hosty a snažila se nedat najevo rozpaky. V tom snobském prostředí se necítila volně. Ještě nestihla vydechnout po šíleném tempu přípravy na odjezd a připadala si jako ve snu, teprve pokřikování zřízenců a hlídek na břehu, stejně jako tenhle opulentní salon a kupé v první třídě byly dostatečným důkazem, že skutečně jede do Paříže.

Skromný osobní majetek uložila do dvou kufříků. Za posledních pět let si toho moc nepořídila, nicméně v nejlepších šatech vypadá docela elegantně. Apartní krémový slamáček s rudou sametovou stuhou dostala od Caroline, když se loučily před jejím odjezdem do Španělska. Plášť námořnické modří by asi sklidil kritiku, ale byl dobře ušitý, a černá kožená kabelka působila docela elegantně. Jen notně obnošeným střevíčkům nepomohlo ani důkladné vyleštění, a tak schovávala nohy pod sedadlem a doufala, že bot si nikdo nevšimne.

Bar se začal plnit. Francouzština se mísila s angličtinou, hosté si objednávali nápoje, zapalovali cigarety, listovali v novinách. Číšník obcházel stoly, aby hostům rezervoval místa v jídelně podle jejich přání.

V Annabelle se střídalo radostné vzrušení s nevýslovnou úzkostí. Ještě nikdy necestovala první třídou, nebyla v Paříži a neplula přes Kanál parníkem. Bohužel po tom, co se dozvěděla při dopoledním setkání s matkou, neexistovala cesta zpátky.

Roztržitě uvažovala, zda se má k večeři převléknout, pak si vzpomněla na své opuštěné, neútné doupě v Goose Lane. Okna nedoléhala, stěny vlhly a neustále ji otravovaly kuchyňské výpary od sousedů. Pokusila se vylepšit pokoj kousky nábytku z vetešnictví, záclonami a koberečky z bazaru. Docela litovala, že tam všechno zůstalo. Nájemníci pokoj už asi vyrabovali a nemá jim to za zlé. Přesto se jí bude po Londýně a Georgeovi stýskat.

George! Zatajila dech. Jak je možné, že si za celý den nevzpomněla na George Ashtona! Styděla se, že ho opustila zrovna v době, kdy nebyl přijat na místo praktického lékaře, o které tolik stál, a navíc odmítla jeho upřímnou, přestože nevhodně načasovanou žádost o ruku. Chápe, proč se jí v poslední době vyhýbal. Nesmírně se ho dotkne, když zjistí, že zmizela bez jediného slova. Bude ji považovat za sobeckou a bezohlednou.

Nerozhodně se zahleděla přes okno na poslední cestující. Měla by vystoupit a vyhledat George nebo aspoň zavolat do nemocnice a nechat mu zprávu. Případlo jí však riskantní nechat zavazadla bez dozoru. Jednak by o ně mohla přijít – vlak by odjel a zmeškala by loď. Poposedla, jako by se chystala vstát, ale nedokázala se rozhodnout.

S Georgem se poznali v nemocnici, když tam vykonávala praxi. Byl o šest let starší, ale stali se z nich blízcí přátelé. Kdykoli měli volno, trávili čas procházkami v londýnských parcích, zašli si do Crystal Palace, kde mu pomohla s výběrem obleku, když získal kvalifikaci lékaře. On ji na oplátku pozval po její maturitě na večeři.

Annabelle považovala George za nejbližšího přítele a ani ve snu ji nenapadlo, že se do ní zamiloval. Dozvěděla se to až od Caroline. Žádostí o ruku ji překvapil v nejnevhodnější době, proto se k němu zachovala drsněji, než měla v úmyslu. Den předtím dostala výpověď v práci, zvažovala, zda neodjet s Caroline do Španělska, přemýšlela, jak očistit své jméno a pochopitelně ji mučila nejistota budoucnosti, pokud nebude moct pracovat jako ošetřovatelka. Nabídka k sňatku pro ni v tu chvíli představovala naprosto okrajovou záležitost.

Ze zahloubání ji vytrhlo řinčivé bouchnutí dveří vagonu. Výpravčí zvedl signální vlaječku a ozvalo se pronikavé zapískání. Kolem oken se provalil hustý kouř a kola se dala do pohybu. Annabelle se sklesle zabořila do sedadla. V duchu si nešťastně povzdechla a slíbila si, že Georgeovi ihned po příjezdu do Paříže napíše. Příliš si vážila jeho náklonnosti, než aby mu zůstala dlužná vysvětlení.

V průběhu tříhodinové cesty do Doveru Annabelle postřehla, že většina cestujících jsou páry ve věku jejích rodičů. Očividně považovali luxus za běžnou věc a to, nad čím Annabelle žasla, pomíjeli s netečnou blazeovaností. Dala si

báječnou večeří – nejlevnější z menu – a sklenici obyčejné vody. Chvilí ještě poseděla v rušném, zakouřeném saloně, nato se odebrala do svého kupé. Míjela hlouček štěbetajících slečen svého věku, ale nejevily o ni zájem.

V kupé se posadila k oknu. Blížila se půlnoc, brzy budou v Doveru. Stále jí zůstávalo tajemstvím, jak se vlak dostane na loď. Jak by jinak mohla zůstat ve svém příjemném kupé?

Vlak supěl tmou a Annabelle se ve vzpomínkách vrátila ke Caroline a jejím bratrům. Ti tři nastoupili do vlaku o den dřív, ale směrem na Madrid. Kdoví, zda už jsou na místě, a jaká je situace v zemi zmítané občanskou válkou...

Caroline Howdenová s bratry Bertramem a Arthurem byli od dětství Annabellinými nejbližšími přáteli. Pravda, hoši ji přijali jako další „otravnou malou holku“, která se jim věšela na paty. Jednu dobu Annabelle Arthura platonicky milovala, naštěstí to asi nepostřehl a nemuseli před sebou trapně klopat zrak a vyhýbat se jeden druhému, jak to při podobných prvních vzplanutích bývá. Nyní její dětští přátelé míří do války, nehledě na protesty a prosby rodičů. Annabelle se může jen modlit, aby přežili.

Zahleděná do tmy vzpomínala na večeří u Howdenových před několika týdny. Robert s Philippou byli jako vždy přátelští, příjemnou atmosféru bohužel zničila Arthurova nevinná poznámka, když si ho Annabelle dobírala, že si dává na chléb příliš mnoho másla a sýra. Odpověděl, že se musí vykrmit pro případ hubených přídělů potravin ve Španělsku. Od toho okamžiku zavládla u stolu napjatá nálada.

Jakmile Caroline oznámila, že také odjede, matka propukla v pláč a Robert se musel hodně ovládat, aby nevybuchl. Pronesl působivou řeč překypující hořkostí, jíž přítomné šokoval a Annabelle si ji dosud pamatuje slovo od slova.

„Nepochybuju, že tam je o ošetřovatelky nouze,“ začal, „ale nepředstavuj si, že budeš pracovat ve sterilních nemoc-

ničních pokojích nebo dokonce používat základní vybavení či léky.“ Hnědé oči přitom strnule upíral na dceru. „Přinejlepším tě čeká nějaký stan uprostřed blátivého pole. Lékaři budou bez anestetik dávat dohromady těla roztrhaná granáty a prošpikovaná kulkami. Muži bez končetin, s utrženou polovinou tváře, či vyhřezlými vnitřnostmi v rukou budou řvát bolestí a volat matky. Ty scény tě nepřestanou pronásledovat, Caroline. Ve dne v noci je budeš mít před očima ještě dlouho po návratu domů.“

Caroline se snažila s otcem polemizovat, jenže marně. Hovořil z vlastní zkušenosti vojáka v první světové válce – a situace se od té doby nijak nezměnila. Nekonečné ostřelování, bombardování, dusivý, těžký pach smrti, tragicky marná snaha kanonýrů urvat kousek území, který za pár hodin zas obsadí nepřítel. Robert Howden se rozohnil a na námitky synů bouchl pěstí do stolu. „Válka je krvelačná bestie! Zrůdné plýtvání mladými životy,“ hřměl. „Žádní padlí hrdinové neexistují – mrtví jsou mrtví! Brzy se na ně zapomene a začnou se zaplňovat nové hřbitovy.“

Annabelle se při té vzpomínce zachvěla. Před očima jí defilovaly ty nejhrůznější obrazy. Caroline i její bratři si však stáli na svém. Toužili využít šanci, aspoň trochu přispět k boji proti fašismu a odvrátit hrozbu další světové války. Právě proto je Annabelle obdivovala.

Trhla sebou leknutím, když se ozvalo nesmělé zaklepání. „Ano?“

„Váš stevard, slečno.“ Muž pootevřel dveře kupé. „Všichni cestující vystoupí a nalodíme se na palubu parníku SS Hampton Ferry. Radím vám teple se obléknout, slečno. Od Kanálu nepříjemně fouká.“

„Ale... Domnívala jsem se, že pojedou ve svém kupé až do Paříže?“ pípala Annabelle nesměle.

Zřízenec se usmál. „Jistě, slečno. Jen co spací vozy první třídy vjedou na trajekt, vrátíte se do kupé.“

Než mu stačila položit další otázku, zavřel dveře. „Bože,“ vzdychla, „neuvěřitelné...“ Aby nepromeškala ani minutu něčeho zajímavého, vklouzla do střevíců, oblékla si plášť, nasadila klobouk, kolem krku uvázala šálu, navlékla ruka-
vičky, popadla kabelku a spěchala do salonu. Blížila se půl-
noc, ale i po náročném dni se cítila docela svěží.

V salonu ani živáčka, všichni se připravovali na příjezd do přístavu. Posadila se tedy k oknu a přes hustý dým va-
lící se z komína lokomotivy pozorovala přístav a v dálce za ním bílé útesy Doveru. Cítila, jak kola vagonu zpoma-
lují. Vzápětí už vlak jakoby s unaveným funěním dosupěl na nádraží. Lokomotiva naposled mocně škytla a zastavila. V následujícím okamžiku se salon proměnil v halasný ba-
bylon, když se cestující hrnuli jeden přes druhého ke dve-
řím vagonu.

Annabelle vyčkala, až pomine mumraj, a vystoupila. Pa-
sažěři druhé a třetí třídy chvátali do čekárny, aby co nej-
rychleji unikli náporům ostrého větru od moře. Annabelle
však lačně vdechla slanou chuť jako spásný životabudič po
cestě v přetopeném kupé.

Ohromný parník kotvil na konci vlakové trati. Vzduché
vlny neklidně dorážely na hráz, jejich hukot doplňoval pro-
nikavý křik racků.

Annabelle následovala spolucestující do čekárny pro
první třídu, kde je zřízenec přivítal šálkem horké čokolády.
Přistoupila ke kamnům, aby si ohřála zkřehlé ruce. Kdoví,
co bude následovat, uvažovala. Zvědavost jí nedala a přesu-
nula se k oknu. Brzy se kolem vytvořil hlouček spolucestují-
cích, kteří stejně jako ona podnikali tuhle cestu poprvé.

Přízračně bílí rackové kroužili v hejnu kolem ostrých
přístavních reflektorů osvětlujících palubu parníku. Zdálo
se, že se bezmocně pohupuje v jakési uzavřené kóji. Po
pár minutách voda naplnila druhou část zdymadla a pla-
vidlo začalo zvolna klesat. Annabelle konečně spatřila pa-

lubu s kolejemi. Vrata propusti se otevřela a trajekt přirazil těsně k nástupišti. Kolej se dostaly do stejné úrovně. Do-kaři rychle omotali silná lana kolem vratidel, aby těžké plavidlo bezpečně zajistili.

Zatímco Annabelle a ostatní zvědavě sledovali pracovní shon, lokomotiva zvolna odbočila na výhybku a vagony první třídy byly odpojeny od zbytku soupravy. Poté byly jeden po druhém nasměrovány na kolej vedoucí na palubu trajektu. Celý proces doprovázelo halasné pokřikování do-kařů, gestikulace rukama s praporky, až se konečně zdálo, že jsou vagony umístěny rovnoměrně, aby plavidlo vyvá-žily. Když dělníci každý vůz pevně zajistili silnými řetězy, trajekt se pomalu zvedal.

„Všichni na palubu,“ zvolal po chvíli vlakvedoucí. „Dámy a pánové, pozor při výstupu po lodním můstku.“

Cestující se ukázněně srotili do zástupu a bez ohledu na noční chlad při nastupování vzrušeně štěbetali. Na palubě se stevardi věnovali šťastlivcům, kteří měli strávit zbytek cesty na pohodlném lehátku v soukromí svého vyhrátého kupé. Naštěstí si můžou zajít do restauračního vozu na šálek čaje a sendvič.

Jakmile se za stevardem tiše zavřely dveře, Annabelle upřela nervózní pohled do černé noci za oknem, protkané ostrými kužely přístavních reflektorů.

Moře se zdálo klidné, jenže zatím ještě nevypluli z pří-stavu. Dosud neměla možnost dokázat, zda je zdatný pla-vec. Hladina jí připadala strašně hluboko, aspoň to tak vypadalo z okna kupé. V náhlém návalu paniky začala ho-rečně pátrat po záchranné vestě. Našla ji úhledně složenou pod lehátkem.

Kdyby s plavidlem začaly cloumat rozbouřené vlny, va-gony by se nebezpečně rozkymácely, přestože jsou pevně připoutány silnými řetězy. Annabelle se vůbec necítila bezpečně.

Rázně stáhla roletu a rozestlala lůžko. Jestli nepřestane přemýšlet, co všechno se během plavby může přihodit, neusne. Navíc, tyhle trajekty plují tam a zpět bez nehody celé roky.

Natáhla se na úzké lehátko. V doku bylo ještě živo, do kupé doléhala změk mužských hlasů, kdesi v hlubokém podpalubí rachotily silné parní stroje. Z lodního komínu se vyvalil mocný oblak kouře a plavidlo se dalo do pohybu. Nejprve hladce, ale po chvílce, když parník opustil přístav a vplul do neklidných vln kanálu La Manche, bylo cítit kolébání až nahoru,.

Pravidelné houpání lodí Annabelle příjemně zklidnilo. Zachumlala se do teplé přikrývky a po náročném dni nabitém událostmi usnula.

Probudily ji hlasy na úzké chodbě vagonu. Posadila se a slastně protáhla ruce. Překvapilo ji, že je teprve pět ráno, a přesto se cítí svěží, připravená na další úsek cesty.

Nasoukala se do županu a vytáhla roletu. Přímhouřila oči před ostrým odleskem slunečních paprsků od průzračné, klidné mořské hladiny. Jen kolem parníku se tvořil věnec bohaté pěny, jak se koleso mocně zakusovalo do hloubky.

Ozvalo se diskrétní zaklepání. Objevila se stevardka, v rukou velký podnos se snídaní a položila ho na stůl pod oknem. „Přistaneme asi za hodinu, takže nemusíte spěchat, slečno,“ usmála se přátelsky.

Annabelle opětovala úsměv a posadila se ke stolku. Zvědavě nadzvedávala stříbrné pokličky. Míchaná vajíčka, grilovaný plátek slaniny, topinka, teplé croissanty. Konvice s čajem, konvička s mlékem, cukr, plátky citronu, malé misticšky s pomerančovou marmeládou a hustým jahodovým džemem. Teprve při pohledu na tu hostinu si uvědomila, jak důkladně jí vyhládlo. Lačně se pustila do jídla. Vajíčka byla krásně nadýchaná, slanina křupala přesně tak, jak to měla ráda. Lehounký croissant se přímo rozpouštěl v ústech.

Po snídani se umyla, oblékla a vystoupila na palubu vychutnat si první pohled na francouzské pobřeží. V jasném ránu se v dálce rýsoval světlý pruh pláže, pískové duny a títerné domky nějaké vesnice. Na mělčině se houpaly rybářské čluny, připravené vyrazit na ranní lov.

Byl příliv, proto mohl parník volně doplout až do přístavu. Annabelle s ostatními cestujícími se poslušně drželi instrukcí a čekali, až vagony první třídy vyjedou na pevninu a budou připojeni k lokomotivě. Teprve pak nastoupili.

Většina se odebrala do svých kupé, ale Annabelle byla tak rozrušená, že neměla na spaní ani pomýšlení. Nechtěla zmeškat jediný okamžik neobyčejného dobrodružství. Podařilo se jí obsadit v salonu místo u okna a jakmile si lokomotiva mocně odfoukla a železná kola se pohnula, neodtrhla zrak od ubíhající francouzské krajiny. V mnohém se podobala jižní Anglii; na horizontu se rýsovalo pár vyvýšenin, ale jinak rovina, posetá shluky venkovských osad. Tu a tam některé rysy přece jen připomněly Francii, to když vlak projížděl městem, nad jehož červenými střechami čněly neodmyslitelné zvonice a štíhlé věže kostelů. Vzápětí je opět vystřídala pole, osamělé stodoly a farmářské usedlosti ze světlého kamene; aleje štíhlých topolů označovaly hranice a tajemné tmavé lesy vyvolávaly dojem neproniknutelnosti.

Annabelle francouzská krajina učarovala. Vesele mávala dětem, vyběhávajících z domů, aby pozdravily projíždějící vlak. Jiné způsobně kráčely do školy. Z kostela vycházela skupinka jeptišek ve sněhobílých čepcích, hospodyně s čerstvými bagetami spěchaly z místní pekárny. Jak dokonale francouzské! Annabelle věděla, že si život v téhle zemi oblíbí.

Blížili se k Paříži, což předznamenával i zvýšený ruch kolem. Lidé začali hovořit hlasitěji, jeden hledal rukavici, druhý brýle... Annabelle se vrátila do kupé sbalit si věci. Nezapomněla nechat pár drobných pro stewardy. Se dvěma

lehkými kufříky nepotřebovala už jejich asistenci, a tak se odebrala do salonu a postavila zavazadla vedle sebe.

Průvodčí oznámil cestujícím, že za pět minut zastaví v cíli. Annabelle se rozbušilo srdce napětím. O tetě Aline hodně slyšela, ale nikdy se osobně nepoznaly. Teta ovdověla už po třech letech manželství a to jí je teprve čtyřicet. Podle Camille vede poněkud bohémský život jako umělkyně. Kdoví, zda je tak frivolní, jakou ji matka líčila... Opravdu se v jejím domě scházejí spisovatelé, básníci, hudebníci a malíři? Nebudou ji považovat za vetřelce?

Vylovila z kabelky matčin dopis pro sestru, aby si přečetla adresu, než ji začne hledat na mapě, kterou si koupila, zatímco čekala, až vyjedou vagony z trajektu. Aline bydlela v ulici l'Arbre č. 4, boční uličce u Boulevard de Strasbourg, na hranici třetího a čtvrtého okresu. Annabellin ukazováček sledoval dlouhý bulvár až k řece Seině, ale marně, na mapě nebyly malé ulice zakresleny. Přinejmenším zjistila, ve kterých místech l'Arbre hledat.

Vlak líně dofuněl na nádraží a netrpělivost cestujících sílila. Konečně se dveře otevřely. Annabelle počkala, až se nedočkavci vyhrnou z vagonu a teprve pak se svými dvěma kufříky vystoupila. Od obrovské skleněné střechy nádraží Gare du Nord se odrážely ozvěny dunění železných kol na kolejišti, téměř nesrozumitelná hlášení pro cestující smíšená s pokřiky cestujících a pronikavým hvízdáním píšťálek výpravčích.

Annabelle předložila pasové kontrole cestovní doklady, ale celník ji mávnutím ruky propustil, aniž se zajímal o její zavazadla. Zůstala stát v hlavní hale uprostřed hlučícího davu. Zanedlouho i ona bude mluvit, myslet a snít francouzsky, a usnadní si život. Posledních pět let jazyk téměř nevyužila a tušila, že hodně zapomněla.

Zamířila k východu a vykročila do průzračného pařížského rána, ale z hustého provozu na kamenné dlažbě jí zaléhalo

v uších. Užasle zírala, jak se v tom nepřetržitěm houkání policista pronikavým hvízdáním na píšťalku pokouší dopravu usměrnit. Hodiny na kostelní věži odbily čtvrt.

Kolem procházely ženy, navzdory chladnému počasí šik a elegantní; i muži v kloboucích, oblecích a pláštích prezentovali pověstnou francouzskou kvalitu. Ve světě módy Londýn žalostně zaostával. Annabelle ovanula vůně cigaret, česneku a olivového oleje z blízkého bistra. Dostala chuť na kávu. Bohužel radost z posezení v kavárně a pozorování okolního světa je třeba nechat na jindy, nejdřív musí najít tetu.

Váhavě se zadívala ke stanovišti taxíků, ale nakonec usoudila, že tu krátkou vzdálenost snadno zvládne pěšky. Je nádherně, aspoň si vychutná atmosféru slavného města. Naposled si na mapě připomněla směr a strčila mapu do kapsy. Vyrázila po ulici l'Abattoir a zabočila do Saint-Quintin, ústící na široký Boulevard de Strasbourg.

Užívala si hluk velkoměsta, se zájmem si prohlížela zajímavé fasády. Překvapila ji čistota a pořádek. Žádné odpadky na ulicích, zdi domů nehyzdily čmáranice; kavárničky s barevnými markýzami a stolky na chodníku lákaly k příjemnému posezení, obchody pokoušely kolemjdoucí barevnými výklady. Řady balkonů z kovaných prutů ohýbaných do zajímavých ornamentů dovršovaly noblesu ulic. Snad na žádném balkoně nechyběly truhlíky s bylinkami a rozkvetlými zimními maceškami.

Příjemné vůně kazil jen lehký zápach z kanalizace, ale Annabelle byla zvyklá na přetékáající kanály v East Endu, a považovala tenhle ne zrovna příjemný jev za součást života velkoměsta.

Přestože ji první zážitky uchvátily, po chvíli litovala, že si přece jen nevzala taxík. Kufry se jaksi pronesly a vzdálenost byla ve skutečnosti větší, než jak se zdálo na mapě. Vtom však před sebou spatřila břeh Seiny a uvědomila si, že

zapomněla odbočit. Unaveně si povzdechla. Přešla úzkou ulici a pokračovala po nábřeží k mostu Pont Neuf – Novému mostu – který znala z matčina vyprávění jako nejstarší most v Paříži. Došla doprostřed a zastavila se. Postavila kufry na zem, ohýbala strnulé prsty a přitom obdivovala bronzovou sochu Jindřicha VI. na koni. Pak se opřela o staré kamenné zábradlí, aby si mohla starobylou památku prohlédnout důkladněji. Elegantní oblouky Pont Neuf jako by tvořily monumentální orámování výhledu na Place Dauphine a rozlehlou budovu Sainte Chapelle. Annabelle se ohlédla po proudu řeky. V dálce se rýsovala silueta Louvru a vlevo se vypínala k modrému nebi štíhlá Eiffelova věž. Břehy řeky překlenulo pět mostů, než se tok obrátil k západu, a když se Annabelle otočila zpět, spatřila jich za kamennými věžemi slavné katedrály Notre Dame ještě daleko víc.

Tak tohle je Paříž, vydechla ohromeně. Město se před ní rozprostíralo pod blankytnou oblohou proťaté temným proudem řeky plynoucím v širokém korytě po staletí. Jaký poklad ve srovnání se špinavým Londýnem! Město překypovalo životem. Pohlédla k bulváru. Okna vysokých šedivých domů svítila na slunci jako desítky pronikavých zárovek prosvětlujících zelené stromořadí. Není divu, že se Paříži říká město lásky. Jistě patří k nejromantičtějším místům na světě.

Najednou ucítila v útrokách chvění motýlích křídel naděje i pochybností. Prožije zde i ona romanci, nebo si bude jen užívat štěstí, že zde může žít? Tušila, že si Paříž najde navždy místo hluboko v jejím srdci.

3

Paříž

Henri-Pascal Baptiste a Etienne Benoît byli kamarády od nejútlejšího dětství. Vyrůstali na osamělých farmách nedaleko města Bayonne u španělských hranic. Žili v oblasti Basků, mluvili francouzsky, španělsky i místním basckickým nářečím. Na první pohled by černovlasí mládenci s olivově snědou pletí mohli být považováni za sourozence, v Henriho tváři však vynikaly jasně modré oči. Bylo mu šestadvacet a byl o měsíc starší než přítel Etienne. Ten měl na svědomí všechny maléry, ve kterých spolu uvízli. Henri se svým přidrzlým úsměvem a jiskrnýma očima pak řešil následky.

Už jako kluci nejevili chuť sedlačit. Z povinnosti sice pomáhali otcům a strýčkům na poli, ale dávali přednost tichu a klidu plání ve stínu Pyrenejí, u divokého příboje Biskajského zálivu. Z kamenů a dříví naplaveného na pobřeží buďovali úkryty se stříškami z trávy, drnů a kousků starého plechu posbíraného v okolí. Právě tam Henri sedával s tužkou nebo štětcem a maloval, zatímco Etienne zapisoval do deníku barvitě historky.

„Pamatuješ si naši chatičku?“ zeptal se nečekaně Henri, když se loudavým krokem ubírali podél nábřeží po pravidelných dopoledních toulkách výstavními sály Louvru.

„Samozřejmě. Co sis na ni tak najednou vzpomněl?“ divil se Etienne.

Henri pokrčil rameny. Zastavil se a počkal, až kolem po nerovném kamenném dláždění prohrčí vůz. „Ani nevím,“ přiznal. „Čas od času se mi zasteskne po klidu a samotě. Jak báječně bychom si užívali! Já bych maloval, ty bys mohl psát... Tak nějak bychom se ztratili zbytku světa. Unikli bychom tomu protivnému rachotu a lidem, co tě v jednom kuse s něčím otravují.“

Etienne se opřel o zábradlí a zapálil si. „Přijeli jsme do Paříže zbohatnout,“ zamumlal do obláčku kouře. „Snad nelituješ... Po takové době?“

Henri vrazil ruce do kapes a zhluboka vdechl vlhkou vůni Seiny. „Ani ne. Jen jsem doufal, že získám patrona, který mě bude podporovat. Žiju tady už sedm let, Etienne, a stále musím prodávat turistům na Montmartru svou duši, abych si zaplatil střechu nad hlavou. Když vidím v Louvru ta úžasná plátna, začínám uvažovat, jestli bych se neměl na malování vykašlat a vrátit se domů.“

Etienne překvapeně povytáhl tmavé obočí. „Začínáš po-fňukávat?“ Pohledná tvář se rozjasnila v širokém úsměvu. „Dala ti snad sladká Amélie kopačky kvůli nějakému šarmantnějšímu a zazobanějšímu frajerovi, či jde o něco jiného?“

Henri se rozesmál a opřel se o zábradlí vedle přítele. „Amélie je svobodomyšlná duše a jedním okem stále pokukuje po nové šanci. Ta se nikdy neusadí se žebrákem jako já. Ale byla dobrá modelka – a levná.“

Etienne vyprskl smíchem. „Takových v Paříži najdeš tucty, Henri. Stačí blesknout pohledem a okouzlit úsměvem.“

Pak se přisunul těsně k příteli a pokračoval vážně. „A co ta naše věčejší večerní debata? Když tě přepadl takový neklid ...“

Henri si taky zapálil a odbočil v myšlenkách od nespolehlivé, vnadné Amélie k deprimujícímu tématu španělské občanské války. Baskové odjakživa trpěli pod nadvládou jak Francouzů, tak Španělů. Jenže teď fašisté hrozí obsadit Španělsko a rozvrátit Evropu. V Henrim se začalo probouzet přirozené vlastenectví a bojový duch.

„Souhlasím s tebou, měli bychom něco podniknout,“ pokyvoval hlavou. „Na druhé straně nejsme žádní válečníci. Čím bychom jim prospěli?“

„Copak nás tátové nenaučili zacházet s puškou? Taky umíme jezdit na koni.“ Etienne si zamyšleně měřil přítele a pak do něho dloubl loktem. „Přece se nebojíš,“ dobíral si ho.

„Bojím,“ přiznal Henri. „Jsem umělec, ne voják. Rozumný člověk strach neskrývá. Ale copak jsi ty byl někdy rozumný, Etienne?“ poznamenal už s lehkým úsměvem. „Ani já ne. Jinak bych se nenechal přemluvit k odjezdu do Paříže.“

„Vždyť si to tady báječně užíváme, ne?“ divil se Etienne. „Vzpomínáš, jak jsme v pěti nebo šesti letech sbalili trochu jídla a vydali se do hor hledat tu pověstnou obludu? A ten prám z větví! To nám bylo deset. Vypluli jsme do Ameriky...“

Henri objal přítele pevně kolem ramen. „Jo. Výprask potom byl taky nezapomenutelný. Zmizeli jsme na čtyři dny, vrátili se k smrti vyhladovělí a vystrašení, když se prám potopil a my málem s ním. Nebýt toho starého rybáře, co nás na poslední chvíli vytáhl z vody, nestáli bychom tady. Jsi potíživista, Etienne, a vím, že se nezměníš.“

Etienne se jen potutelně usmíval. Znal Henriho příliš dlouho, než aby jeho slova bral jako urážku. Dokouřil, odhodil nedopalek do vody a pozoroval, jako ho unáší proud. „Tak jedeš se mnou?“ obrátil se na přítele.

„Vypadá to, že mi nic jiného nezbude,“ povzdechl si Henri. „Někdo tě musí tahat z malérů.“

Prohlíželi si jeden druhého se širokým úsměvem, jako školáci. Pak zamířili co noha nohu mine k mostu Pont Neuf.

„Jednou zbohatnu a proslavím se,“ rozhlížel se Etienne po elegantních domech na protějším břehu Seiny, „a pak si jeden koupím. Umělci budou mít dveře stále otevřené a já strávím zbytek života vzpomínkami na mladická dobrodružství a ženy, které jsem miloval.“

„Zbude v tom domě místo i pro mě?“ zajímalo Henriho.

„Pořídiš si vlastní,“ prohodil Etienne zvesela. „Vlastně bychom mohli být sousedé.“

„Pak je na čase, aby se nám začalo dařit líp než dosud,“ podotkl Henri. „Za posledních pár měsíců jsem neprodal skoro žádný obraz. Portréty turistů mi taktak vydělají na to, aby mě bytný nevyhodil z té mizerné podkrovní špeluňky.“

„No, já si nestěžuju,“ prohodil Etienne jako vždy sebevědomě. „Sbírka poezie se docela prodává; po Novém roce vyjde další. Nakladatel mě žádá, abych si psal ve Španělsku deník. A mě taky napadla geniální myšlenka: promluvil jsem s redaktorem *Le Monde* – budu pracovat jako válečný zpravodaj. Každý měsíc pošlu do novin reportáž.“

Henri po něm bleskl pohledem. Typický Etienne. Ani ve válce ho samolibost nepřejde. Odjakživa se dokázal chytit každé sebemenší příležitosti a prodat svůj spisovatelský talent. „No jo, jenže já nemám žádné úspory. Čím si tam můžu přivydělat?“

Etienne položil příteli ruku na rameno. „Neboj se, brachu, zmínil jsem se i o tobě. Budeš mé příspěvky ilustrovat... a vyjednal jsem ti za to slušné peníze.“

Henri vybuchl smíchem. „Jsi nemožný!“ vyhrkl. „Jak jsi mohl vědět, že budu souhlasit?“

Etienne pokrčil rameny. „Protože tě znám. Budeš kreslit jako divý, tak proč si za to nenechat zaplatit?“

Pokračovali v cestě. Henri po chvilce vytáhl z kapsičky u vesty hodinky. Překvapilo ho, jak čas pokročil.

„Kontroluješ čas už potřetí,“ upozornil ho Etienne a v očích mu vyzývavě zablýskalo. „Kdo je ta šťastná?“

„Tentokrát žádná *ona*, kamaráde. Někdo se zajímá o mé poslední dílo a potřebuju ještě něco doladit, protože se zítra zastaví. Jestli si nepospíším, nestihnu správné světlo.“

„Skvělá zpráva! Myslíš, že má vážný zájem, nebo je to jeden z těch amatérů, co si myslí, že vědí o malířství všechno, a ve skutečnosti nevědí nic?“

„Má vážný zájem. Je to bohatý obchodník a pravidelný návštěvník kavárny. Vlastní docela velkou uměleckou sbírku,“ odpověděl Henri.

Vtom postřehl, že ho Etienne neposlouchá a hledí jinam. To mohlo znamenat jediné. Jakmile se zastavil a tiše obdivně hvízdal, Henri věděl, že se nemýlil. I on teď obrátil pohled k mladé ženě, která upoutala Etiennův bystrý zrak.

„Koukni, Henri,“ prohodil Etienne polohlasem, „ta dívka s kufříky a turistickou mapou. Myslíš, že se ztratila?“

„Vypadá to tak,“ přikývl přítel a přitom obdivoval štíhlou dívčí postavu uprostřed mostu. „Není tvůj typ – příliš nevýrazné křivky,“ dodal.

„Nevím, nevím,“ naklonil Etienne hlavu na stranu a zamýšleně hodnotil svůj objev. „Ženy nemusí být zaoblené, aby byly přitažlivé. Tahle je vážně stylová. I kabelka a klobouček... ale ten otřesný kabát a střevice...“ Obrátil se s úsměvem k Henrimu. „Vsadím se, že je Angličanka a ztratila cestu.“

„S tebou se nesázím ani o *sou*, stejně vždycky vyhraješ – zvláště když jde o ženské.“

„Jdeme to zjistit.“

Došli k mostu a Henri si mohl prohlédnout dívčin profil pozorněji – nádherně krémová pleť, delikátní nosík a krásně modelovaná brada, zpod kloboučku vykukovaly plavé lokny s jemnými hnědavými odstíny. Pod neforemným pláštěm se ukrývala štíhlá, souměrná postava, drobné kotníky vězely v ošoupaných střevících. Dívka soustředěně studovala mapu a pak se rozhlédla po okolí.

Etienne kráčel před Henrim, takže ten musel přidat na tempu, aby přítele dostihl. Vždycky se totiž ohromně bavil, jak Etienne dokázal využít šarmu ostříleného frajera, kdykoli si vyhlídl nějakou krasotinku. Byl zvědavý, jak dívka zareaguje – obzvlášť jestli je Angličanka.

„*Bonjour, mam'selle,*“ smekl Etienne baret a obdařil neznámou jedním ze svých neodolatelných úsměvů. „Přijela jste si prohlédnout naše město?“ oslovil dívku záměrně svižnou francouzštinou, aby ji uvedl do rozpaků. „Můžeme vám nějak pomoci?“

Dívka se k nim otočila a v tom okamžiku ztratil Henri řeč. V životě totiž neviděl tak zvláštní barvu očí, hebkou pleť a nádherně tvarované rty. Když se usmála a podívala se na něho, srdce se mu rozbušilo jak nevinnému studentovi.

„Díky. Opravdu jsem ztratila cestu,“ promluvila překvapivě pařížskou francouzštinou. „Mohli byste mi, prosím, ukázat ulici l'Arbre? Na mapě není a asi jsem ji před chvílí minula.“

Henri si všiml, že i Etienna upoutaly ty oči a dokonalá francouzština. Nebývalo zvykem, aby před dámou takhle ztratil řeč a jen na ni zíral. „Omluvte mého přítele,“ snažil se Henri pohotově zachránit situaci. „Je z venkova a dosud si neosvojil zdvořilé chování.“

Dívka se rozesmála. Byla dokonalá. Naprosto dokonalá. Henri by si ji nejraději hned odvedl do ateliéru a namaloval její portrét... nebo ji rovnou sevřel v náručí a ochutnal ty měkké, sladké rty. Odkášlal si. „Jmenuju se Henri-Pascal Baptiste a můj dočasně němý přítel je Etienne Benoît.“

„Annabelle Blakeová,“ představila se dívka. Podali si ruce.

„Ach, tak Angličanka,“ poznamenal Henri.

Usmála se. „Ano, ale matka je Francouzka. Učila mě svůj rodný jazyk, sotva jsem začala mluvit.“ Pobaveně si prohlížela oba mladé muže, viditelně rozpačitá, že je tak vyvedla

z míry. „Tak můžete mi ukázat směr do ulice l'Arbre?“ pokračovala svou bezchybnou francouzštinou.

Etienne se konečně vzpamatoval. „Známe ji perfektně. Jdete k někomu na návštěvu?“ vyzvídal.

„K tetě Aline Fournierové.“

„Aline je vaše teta? Jsme výborní přátelé, vid', Henri?“

„Jasně,“ přitakal přítel, potěšený, že může být tomu rozkošnému stvoření nějak nápomocný. Podíval se na zavazadla. „Jste také umělkyně?“

Zavrtěla hlavou. „Nemám špetku talentu. Jsem ošetřovatelka.“

Henri upřel na dívku pronikavý pohled. Představil si ji v uniformě – hedvábné kadeře téměř schované pod naškrobeným čepcem s křídélky. Uvědomil si, že ho Annabelle pozoruje, a rychle se vrátil do přítomnosti. „Ani nevíte, jaké je štěstí mít takovou tetu. Její dům je stále otevřený všem nám chudým umělcům a její večerní salon náleží k nejprestižnějším v Paříži,“ vykládal ochotně, ale neušlo mu Etienneovo ušklibnutí. Jasně, blábolí. Raději se odmlčel, nemínil ze sebe dělat šaška.

Dívka si nejspíš ničeho nevšimla. „Bože, netušila jsem, že je tak známá.“ Obrátila se k Henrimu a změřila si ho od hlavy k patě. „Jste tedy oba umělci?“

„Já jsem malíř, Etienne spisovatel a básník,“ odpověděl.

„*Publikovaný* spisovatel a básník,“ opravil Etienne přítele důrazně.

„Ach, jak chvályhodné,“ podotkla dívka a dál věnovala pozornost Henrimu. „Trochu se bojím, jak mě teta Aline přijme. Objevím se zčistajasna, bez předchozí domluvy,“ pokračovala váhavě. „Když je tak populární... Myslíte, že pro mě bude mít volný pokoj?“

„Aline má místo pro každého,“ ujistil ji Etienne poněkud nadneseně. „Henri, vezmi dámě zavazadla.“ Sám nabídl Annabelle rámě. „Není nic příjemného procházet se po

téhle hrbolaté dlažbě, zvlášt' když na to nejste zvyklá. Raději se do mě zavěste.“

Henri byl opět vydán na milost téhle mazané pohotovosti, kdy se Etienne dokázal v jakékoli situaci prodat do popředí zájmu. S trpkým výrazem se chopil kufrů a doprovázel Annabelle z druhé strany. „Projdeme krátkou uličkou bez názvu a hned za rohem je ulice l'Arbre.“

„Přijela jste k tetě na dovolenou?“ zeptal se Etienne, odhodlaný udržet si zájem dámy. „Jestli ano, pak vám před naším odjezdem do Španělska rád ukážu město.“

Henri si všiml překvapeného výrazu v Annabellině tváři. „Odjíždíme oba,“ přispěchal s vysvětlením, aby si Etienne nepřivlastnil celé hrdinství. „Je pro nás důležité předvést fašistům, že se Francie ani Španělsko nedají zlomit.“

„Ano, rozumím. Slyšela jsem v Anglii, že tam zuří občanská válka. Vlastně tam odjela jako ošetřovatelka má kamarádka i se svými bratry.“

„Máte v úmyslu ji navštívit?“ zeptal se Henri, když došli k oné krátké bezejmenné uličce. „Můžete cestovat s námi,“ navrhl.

„Jste velmi laskaví, ale ještě jsem se nerozhodla. Nejdříve se potřebuju usadit a zjistit, jaké zde mám vyhlídky.“

„Jistě, jistě,“ přikyvoval Etienne. Z dálky k nim doléhal zvuk houslí. Zabočili za roh do slepé ulice l'Arbre. Proti sobě tu stály řadové domy s několika schůdky od hlavního vchodu k dlážděnému náměstíčku. Každé okno dvoupatrového domu doplňovaly dřevěné okenice různých barev, většinou značně oprýskané; okenní parapety zdobily truhlíky s bylinkami a zimními květinami, na konci ulice se vlevo po bílé zdi vinuly stářím zkroucené a propletené větve vistárie. Na samém konci této malé enklávy ornamentální železný plot a brána tvořily hranici do tichého parku. Zvuk houslí přicházel odněkud z podkroví.

„Nádhera,“ upřela Annabelle pohled na sukovitý strom u vchodu do parku. „Kvete?“

„Samozřejmě,“ přikývl Henri. Maloval ho několikrát – vždy v různých ročních obdobích. „Tuhle prastarou magnolii zdobí na jaře záplava bílých květů.“ Postavil kufry na schůdky domu s jasně modrými okenicemi, zběžně ťukl klepadlem a hned si otevřel.

„Paní Fournierová,“ zavolal do chodby. „To jsem já, Henri-Pascal! Vedu vzácnou návštěvu!“

Annabelle poněkud zarazila familiárnost, s jakou Henri vstoupil do tetina domu, přestože jsou údajně dobří přátelé. Znervózňovala ji také nejistota, jak ji teta přijme, když se tu zjevila tak nečekaně.

„Nebojte se, Aline vás nekousne,“ pousmál se Etienne. „Spíše se připravte, že vás rozdrtí v objetí a nakrmí k prasknutí. Je ke každému laskavá.“

Annabelle se chystala odpovědět, když se odkudsi z nitra domu ozval ženský hlas: „Co jsi spáchal, nezbedníku? Vsa-
dím se, že Etienna zas napadla nějaká taškařice.“

Aline se vynořila ze zšeřelé zadní části domu. Do chodby zalité světlem vplula jako přízrak zahalený do vrstev hedvábí a šifonu doplněných mnoha šňůrami perel a barevných korálů. Nemožně rudou, rozčepýřenou hřívu měla shrnutou z čela a zkrocenou čelenkou z oranžového hedvábného šátku; šarlatové nehty ladily s barvou exotických sandálů, na zápěstích cinkaly početné náramky a prsty rukou téměř zakrývaly obrovské prsteny. V uších měla dlouhé zlaté náušnice s červenými kamínky. Na čtyřicetiletou ženu vypadala Aline Fournierová velice mladě a bezstarostně.

„Rošťáku,“ přivítala Henriho a vtiskla mu na obě tváře mlaskavé polibky. „Vždycky se objevíš včas na kávu a koláč. A kde je tvůj komplic a ten tajemný host?“ rozhlížela se.

Annabelle vstoupila do dveří. „To jsem já, teto Aline, Camillina dcera Annabelle,“ představila se.

Aline vytřeštila zrak a otevřela ústa. „Annabelle? No ne! Takové překvapení!“ zvolala užasle.

Než se Annabelle zmohla na reakci, zalykala se v objetí šifonu, cinkajících korálků, náramků a vůně gardénie.

„Bože,“ kroutila Aline nevěřičně hlavou. Odstoupila o krok, aby si neteř prohlédla. „Proč jsi nedala vědět, že přijedeš? Uklidila bych pokoj pro hosty a něco dobrého uvařila –“

„Tetičko, prosím tě, jen si nedělej starosti. Nechtěla jsem tě zatěžovat. Prosím jen o střechu nad hlavou, než si něco najdu. Je to možné?“

Ve velkých tmavých očích to znovu zajiskřilo. „Samozřejmě že musíš zůstat u mě, jak dlouho budeš chtít. Kam jinam bys šla než k tetě Aline?“ Pak se obrátila k Henrimu a Etiennovi. „Huš, vy dva, potřebujeme soukromí. Můžete se zastavit na večeři,“ odmávla oba.

Annabelle svému doprovodu ani nestihla poděkovat, protože Aline zabouchla dveře, než mladíci stihli seběhnout ze schůdků.

Pak vzala Annabelle za ruku. „Neber je vážně,“ varovala neteř důvěrně. „Vypadají dobře, jsou příjemní a velmi nadaní, ale příliš se jim líbí děvčata. V tomhle směru jim nedůvěřuj – zvláště ne Henrimu. Měla bys slyšet, jak vyvádí s modelkami,“ zakoulela Aline očima. „Však ti všechny ty historky povyprávím, zlatíčko. Nejdřív si ale dáme kávu a něco sladkého. Případáš mi strašně hubená.“

4

V domě v l'Arbre se mísily syté vůně skořice a kávy, česneku, francouzských cigaret, parfému s vůní gardénie, podbarvené ostrými tóny olejové barvy a terpentýnu. Aline odebrala Annabelle plášť, kriticky si ho prohlédla a pověsila na věšák, kde si zřejmě v průběhu času našlo místo mnoho dalších ledabyly zavěšených svršků. Pak pobaveně sledovala, jak si neteř vykuleně prohlíží byt.

Poněkud chaoticky a výstředně dekorovaný interiér útočil na všechny Annabelliny smysly. Na šarlatově rudém zábradlí visely na hedvábných šňůrkách titěrné zvonečky, podstupnice a stupnice dřevěného schodiště byly silně natřené lesklou, tmavě zelenou barvou a pomalované šlahouny vinné révy vinoucími se až do patra. Blankytně modré stěny přepřelovala plátna se středomořskými náměty a nad nimi se klenul šedivý strop s bílými obláčky.

Z výklenků vykukovali sádroví cherubíni a v lesklých skleněných vazách na tmavém stole v hale lapaly prach papírové květiny. Pod schodištěm se mezi mopy, smetáky a krabicemi na klobouky válely střevíce, sandály a galoše, na konci chodby visel na dveřích korálkový závěs a blyštěl se v barevných slunečních paprscích prodírajících se dovnitř světlíkem nade dveřmi.

Annabelle se z té změti barev až točila hlava. Po depresivní šedi jejího pokoje v Goose Lane a strohosti rodičovského domu bude tohle bohémské prostředí nějaký čas vstřebávat.

„Tak jak se ti líbí můj domov?“ ptala se Aline s úsměvem.